

Hồi 10

Sóng Gió Giang Hồ

Gã công tử có bộ tướng bề vạ, khuôn mặt no tròn trông thật dư thừa rủng mỡ bước ra gian khách sảnh. Thiếu Quân đang ngồi liền đứng lên ôm quyền xá.

Thiếu Quân giả lả nói:

- Tiểu đệ đến làm phiền Phạm Toại huynh.

Phạm Toại chấp tay sau lưng nhìn Thiếu Quân từ đầu đến chân. Ánh mắt của họ Phạm có vẻ tò mò quan sát Thiếu Quân. Đôi chân mày nhợt mà ngắn ngắn của gã nhíu lại.

- Người là ai?

Thiếu Quân giả lả cười nói:

- Phạm Toại huynh không nhận ra Hàn Thiếu Quân này sao.

Đôi chân mày của Phạm Toại cau có nhìn chàng. Y lẩm nhẩm nói:

- Hàn Thiếu Quân.

- Chính Hàn đệ đây.

Phạm Toại hừ nhạt rồi nói lại một lần nữa.

- Chính Hàn Thiếu Quân đây mà... Có lẽ tại nước da đen sạm của đệ nên Phạm huynh nhìn không ra.

Phạm Toại về cầm, nhìn Thiếu Quân nói:

- Cứ cho như là Hàn Thiếu Quân đi nhưng người đến đây làm gì?

- Tiểu đệ muốn nhờ Phạm huynh.

Phạm Toại bước đến ngồi lên chiếc đôn. Y nheo mày nói:

- Hàn Thiếu Quân đến nhờ ta à. Lạ thật đấy. Từ trước đến giờ Phạm mỗ chưa từng nghe Hàn Thiếu Quân đến nhờ vả ai. Một Ngọc Diện Kim Tài Công Tử danh tiếng khắp kinh thành Hàm Đan mà lại đi nhờ vả. Lạ thật.

Thiếu Quân buông tiếng thở dài nhưng giả lả cười. Chàng nói:

- Sông có khúc, người cũng có lúc. Trong lúc thất cơ lỡ vận tiểu đệ mới mạo muội đến Phạm huynh. Phạm huynh có nhớ không, trước đây tiểu đệ và Phạm huynh có từng đến Nguyệt Tinh lâu uống rượu kết nghĩa bằng hữu. Hoạn nạn cùng chia, phúc đức cùng hưởng. Nay Thiếu Quân có chuyện chẳng lành nên mới đến cầu kiến Phạm huynh.

Phạm Toại rọi đôi mắt tim híp nhìn Thiếu Quân từ đầu đến chân:

- Thế người muốn nhờ gì nào.
- Tiểu đệ biết Phạm huynh là người Thần Phục bang. Nên muốn nhờ Phạm huynh một chuyện.
- Người muốn nhờ Phạm mỗ làm chuyện gì nào.

Thiếu Quân lưỡng lự rồi nói:

- Tiểu đệ không giấu gì Phạm huynh. Hà lão tổng quản gian giá âm mưu đoạt tất cả cơ nghiệp của Hàn gia, lập Tự Nghĩa Đường phân đàn Hàm Đan. Tiểu đệ giờ không nhà không cửa nên mới đến thỉnh cầu Phạm huynh lấy sự công đạo đoạt lại cơ nghiệp của lão nhân gia. Cái ân này không bao giờ Thiếu Quân dám quên. Nhất định sẽ bồi đáp Phạm huynh khi đoạt lại cơ nghiệp của Hàn gia và trừng trị Hà tổng quản.

Phạm Toại nheo mày.

- Lạ thật...
- Phạm huynh, những gì tiểu đệ nói là sự thật... Phạm huynh hiểu cho tiểu đệ. Dù sao Phạm huynh và Thiếu Quân cũng là bằng hữu tri giao hoạn nạn cùng chia phúc đức cùng hưởng. Nhất định Phạm huynh sẽ không để tiểu đệ thất vọng.

Phạm Toại cười khẩy rồi nói:

- Người biết ta lạ cái gì không?
- Phạm huynh tất nhiên lấy làm lạ vì nhân dạng tiểu đệ đã khác trước và tiểu đệ lại rơi vào cảnh không nhà không cửa.
- Người nói đúng nhưng còn một điều ta thấy làm lạ nữa. Ta lấy làm lạ một điều sao người lại ngờ nghệch như vậy chứ. Cho dù người có là Hàn thiếu gia đi nữa thì khi đã thất cơ lỡ vận cũng không nên đến tìm ta. Huống chi chỉ một vài lời nói Phạm mỗ đâu tin người. Lại còn một điều nữa, Hàn Thiếu Quân lại đang nghiêm nhiên tọa lạc tại Tự Nghĩa Đường. Danh tiếng Hàn đệ đang trở thành đề tài cho mọi người ở Hàm Đan này.

Thiếu Quân lắc đầu.

- Phạm huynh... Đó là kẻ giả mạo Thiếu Quân thôi. Nhưng lạ một điều y lại có khuôn mặt giống tạc Thiếu Quân như hai giọt nước.

- Người đã nói vậy thì Phạm mỗ phân xử xem ai là Thiếu Quân thật ai là Thiếu Quân giả nhé.

Thiếu Quân ôm quyền.

- Tiểu đệ kỳ vọng vào Phạm huynh.

- Người đã đến tìm Phạm mỗ thì Phạm mỗ sẽ giúp người.

Lão nhìn vào trong gằn giọng phán lệnh:

- Người đâu.

Bốn gã gia nhân lực lưỡng bước ra. Cả bốn gã đồng loạt ôm quyền xá, cung kính nói:

- Phạm thiếu gia chỉ huấn.

Phạm Toại chỉ Thiếu Quân:

- Bốn người các người nọc gã này ra đánh năm mươi hèo xem còn dám bốn cọt bốn thiếu gia nữa không?

Thiếu Quân biến sắc.

- Phạm huynh... Tiểu đệ nói thật, Phạm huynh hãy tin tiểu đệ.

Phạm Toại nạt ngang.

- Đừng nói nhiều hành xử cho Phạm mỗ.

Bốn gã gia nhân xông lên đè bẹp Thiếu Quân xuống, một gã giữ phần trên một gã giữ phần dưới còn hai gã kia thì nhau dùng trường côn đánh vào mông Thiếu Quân.

Chát... Chát... Chát...

Thiếu Quân thét lên:

- Dừng tay.

Hai gã dùng tay Phạm Toại nói:

- Tiểu tử hồ đồ... Người còn định bốn cọt ta nữa không?

Thiếu Quân nhìn Phạm Toại:

- Nếu tiểu đệ không phải là Hàn Thiếu Quân sao lại biết mình đã từng uống rượu kết tình huynh đệ với Phạm huynh.

Phạm Toại gằn giọng:

- Chuyện đó thì đưa trẻ lên ba ở Hàm Đan này cũng biết. Nhưng người đâu phải là Hàn Thiếu Quân.

Phạm Toại phủ tay:

- Đánh tiếp cho ta.

Hai gã lại nện trường côn vào người Thiếu Quân. Thiếu Quân rống lên:

- Đừng đánh ta nữa.

Hai gã gia nhân nhìn Phạm Toại.

Phạm Toại nói:

- Giờ người hẳn là biết thân phận mình rồi.

Thiếu Quân gượng cười nói:

- Đúng... Ta không phải là Hàn Thiếu Quân.

Phạm Toại hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Người không phải là Hàn Thiếu Quân mà lại dám tự nhận là Hàn Thiếu Quân Ngọc Diện Kim Tài Công Tử, thật là đáng tội đánh đòn cho đến chết.

Y nhìn Thiếu Quân:

- Đánh tiếp cho Phạm thiếu gia.

Hai gã gia nhân lại nện trường côn xuống người Thiếu Quân. Thiếu Quân đau quá thét lên:

- Đừng đánh nữa... Ta biết tội của mình rồi.

Mặc cho chàng thét những lời đó hai gã gia nhân vẫn cứ liên tục nện trường côn xuống người chàng.

Thiếu Quân rên rĩ:

- Phạm huynh... Ta van xin Phạm huynh.

Phạm Toại ra dấu cho hai gã gia nhân dừng tay.

Y bước đến đứng dang hai chân trên đầu Thiếu Quân.

- Người đã biết tội rồi... Thế người có cái gì để chuộc tội đây.

Thiếu Quân lập bập nói:

- Tiểu đệ còn số ngân lượng... Xin Phạm huynh hãy nhận lấy mà tha cho tiểu đệ.

Phạm Toại hất mặt.

Hai gã nha sai kiểm giữ buồng Thiếu Quân ra.

Phạm Toại nói:

- Tiểu tử hồ đồ... Người có bao nhiêu ngân lượng đưa hết ra đây.

Thiếu Quân miễn cưỡng lấy túi kim lượng mà Ý Thu trao cho mình đặt qua tay Phạm Toại.

Gã trút toàn bộ số kim lượng ít ỏi ra bàn. Gã nhìn lại Thiếu Quân.

- Chỉ có bao nhiêu đây thôi ư.

- Phạm huynh... Đây là số kim lượng duy nhất mà tiểu đệ có do Ý Thu trao lại để làm lộ phí cao chạy xa bay khỏi Hàm Đan.

Phạm Toại hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Thì ra xú tiểu tử chỉ là một gã đạo tặc thối lại dám mạo nhận là Hàn thiếu gia. Thôi được, số kim lượng ít ỏi này cũng đủ chuộc mạng người nhưng người phải chịu thêm ba mươi hèo nữa mới đủ trả tội mạo phạm đến Hàn thiếu gia và kinh động đến Phạm mỗ.

Y nói rồi hất mặt phán lệnh cho bốn gã gia nhân:

- Đánh...

Lệnh được Phạm Toại phán ra, bốn gã gia nhân rậm rạp thi hành. Chúng mang Thiếu Quân ra đánh đúng hai mươi trượng. Nhận đủ hai mươi hèo của bọn gia nhân Phạm Toại, Thiếu Quân chẳng thể nào đứng nổi.

Phạm Toại về cầm nói:

- Quảng hẳn ra đường.

Bốn gã gia nhân xốc nhác Thiếu Quân lôi xềnh xệch ra cửa. Phạm Toại theo nói:

- Xú tiểu tử... Lần sau phải tránh mặt Phạm thiếu gia đó. Đùng có hồ đồ mà chết oan uổng.

Nhận một trận đòn khốc liệt của Phạm Toại, Thiếu Quân những tưởng chết đi sống lại. Lòng căm phẫn trong chàng càng căm phẫn hơn khi tiếp nhận trận đòn roi tàn khốc của gã huynh đệ kết tình bằng hữu chi giao.

Thiếu Quân bậm môi cố nén cái đau thấu ruột thấu gan. Chàng nghĩ thầm: “Số ta đến đây hẳn đã tàn rồi”.

Thiếu Quân những tưởng đau mình sẽ chẳng bao giờ nhắc nổi được tấm thân lên khỏi mặt đất bằng đôi chân của mình. Nghĩ lại trận đòn mà Phạm Toại trút lên người mình, Thiếu Quân còn rợn người, rùng mình. Chàng nghĩ mình sẽ chết ngay trong trận đòn tàn khốc đó.

Thật lạ lùng, chỉ trong một khoảng thời gian cực ngắn, tất cả những cảm giác đau đớn chột tan biến. Sự tượng kỳ lạ đó khiến Thiếu Quân cũng ngỡ ngàng. Chàng nhìn lên bầu trời xanh với những tầng mây đang trôi lơ lờ đờ mà nghĩ đến một sự hiển linh nào đó.

Chàng xoa bóp khắp thân mình. Chàng như một người bình thường chưa từng trải qua trận đòn khốc liệt.

Thiếu Quân nghĩ thầm: “Phàm kẻ nào chịu trận đánh vừa rồi chỉ ít một con trắng chưa thể gượng ngồi lên được, thế sao ta lại chẳng có cảm giác đau đớn nào”.

Thiếu Quân muốn nhìn những vết thương sau lưng mình nhưng tiếc không nhìn được.

Thiếu Quân nhắm nói: “Trời cao có mắt đờ cho Hàn Thiếu Quân này rồi”.

Buông tiếng thở dài, Thiếu Quân nói với mình: “Hàm Đan đã không còn là chốn nương thân của ta nữa. Ta phải rời khỏi Hàm Đan. Thiếu Quân ơi, người phải tự đòi lại những gì mà người ta đã đoạt của người. Người phải tìm cách quay lại Hàm Đan trong một thân phận khác”.

Thiếu Quân tự nhủ với mình như vậy rồi nhắm cửa tây rào bước đi. Chàng sợ nhỡ mình chẳng có ngân lượng và chẳng biết sẽ đi đâu. Càng nghĩ, tâm trạng chàng càng rối như tơ vò. Chàng sợ nghĩ đến Nguyệt Tinh lâu.

Chờ đến lúc sẩm tối, Thiếu Quân mới dám mò đến tòa Nguyệt Tinh lâu, tòa lầu trước đây mà Thiếu Quân từng nổi tiếng là một trang phong lưu công tử với mỹ danh Ngọc Diện Kim Tài. Nhìn dãy hoa đăng treo ngoài mái hiên Nguyệt Tinh lâu, Thiếu Quân không khỏi bồn chồn lo lắng. Những gì thuộc về dĩ vãng tái hiện trong tâm tưởng chàng. Sự tái hiện đó khiến Thiếu Quân không khỏi buông một tiếng thở dài nghe thật ai oán.

Chàng vừa dợm bước thì thấy từ trong tòa Nguyệt Tinh lâu, hai gã đại hán lực lưỡng vận trang phục Tụ Nghĩa Đường lôi một người gầy nhom ra ngoài bậc tam cấp.

Thiếu Quân còn chưa biết chuyện gì sắp xảy ra thì một gã đại hán lực lưỡng bắt ngờ vung khoai đao chém xả vào hữu thủ của con người bất hạnh kia. Cánh tay của người đó rơi xuống đất cùng với tiếng thét cất lên nghe thật khủng khiếp. Tiếng thét đập vào tai Thiếu Quân khiến xương sống chàng không khỏi gai lạnh buốt nhói.

Người kia lăn lộn trên mặt đất với cánh tay cụt phún máu xối xả. Chứng kiến cảnh tượng đó, tim Thiếu Quân bất giác đập loạn. Tứ chi bủn rủn những tưởng chẳng thể nào nhấc lên nổi.

Hai gã đại hán quay vào Nguyệt Tinh lâu.

Thiếu Quân miễn cưỡng bước đến. Người nọ đã ngất lịm bởi vết thương chí mạng. Thiếu Quân vội xé vạt áo, cọt nhanh tay cụt cầm máu cho kẻ bất hạnh. Chàng ôm xốc lấy người đó, đưa đến đại phu.

Sau khi bắt mạch cầm máu cho kẻ bất hạnh, Bành đại phu mới nhìn Thiếu Quân buông tiếng thở dài.

- Công tử hãy đưa người này về... Y sống không được bao nhiêu lâu đâu.

- Đại phu không cứu được à?

- Vết thương thì lão phu có thể cầm máu được, nhưng độc công tâm trong ngọn khoai đao thì lão phu đành bó tay.

Lão nói rồi buông tiếng thở ra.

- Lão phu chẳng làm gì được hơn.

Người nọ chợt mở mắt. Y nhìn Bành đại phu và Thiếu Quân.

- Khách nhân có gì muốn nói không?

Gã nọ nhìn Thiếu Quân.

- Công tử đã đưa ta đến đây?

Thiếu Quân gật đầu.

- Tại hạ chứng kiến từ đầu cảnh túc hạ bị người của Tự Nghĩa Đường hành xử, không nỡ thấy túc hạ chết vì mất máu nên mới đưa đến Bành đại phu.

- Tại hạ vô cùng cảm kích hành động hiệp nghĩa của công tử. Tại hạ biết mình cũng không thể nào cứu được. Tại hạ nhờ công tử một việc, mong công tử giúp cho tại hạ.

- Lúc này tại hạ đang rảnh rỗi, không có việc gì để làm, túc hạ cứ nói. Nếu không ngoài khả năng, tại hạ sẽ giúp cho các hạ.

- Đa tạ công tử.

Y nói rồi lẩn cánh tay còn lại xuống lưng quần lấy ra một đồng kim bảng đặt vào tay Thiểu Quân.

- Tại hạ thỉnh nhờ công tử đến Dương Châu gặp một người có tục danh là Cáp Vô Thiên trao lại đồng kim bảng này. Công tử có ước muốn gì Cáp Vô Thiên sẽ giúp cho công tử.

Thiểu Quân nói:

- Các hạ yên tâm, nhất định Thiểu Quân sẽ tìm gặp Cáp Vô Thiên trao lại đồng kim bảng này.

- Mong công tử giữ lời.

- Tại hạ hứa.

- Đa tạ công tử... Công tử mau sớm lên đường. Nhớ phải trao tận tay Cáp Vô Thiên.

Thiểu Quân gật đầu.

- Nhất định tại hạ sẽ trao tận tay Cáp Vô Thiên.

- Rất tiếc tại hạ không có phần may mắn kết giao huynh đệ với công tử. Mạng tại hạ vẫn số, kiếp sau ta sẽ gặp nhau.

Y nói rồi rùng mình đuổi người thăng ra, hai bên khóa miệng rỉ máu.

Thiểu Quân giật mình, lay hán nhân.

- Các hạ... Tại hạ chưa biết tục danh của các hạ...

Thiểu Quân thốt dứt câu mới nhận ra người đó đã trút hơi thở rồi.

Chàng bối rối nhìn lão Bành đại phu.

- Lão đại phu... Làm sao bây giờ?

Bành đại phu vuốt râu buông tiếng thở dài. Lão nói:

- Sau nhà của lão phu là bãi tha ma... Công tử đưa y vào đó chôn cất.

Lão nói rồi buông tiếng thở dài.

- Công tử làm việc tốt thì y sẽ phù độ cho công tử.

- Nhưng... Văn bối lại không có kim lượng trả cho lão tiền bối.

- Lão Bành có cứu được y đâu mà lấy kim lượng của công tử.

Lão vuốt râu:

- Con người vốn dĩ là phù du, công tử hãy lo làm chuyện phúc đức cho mình đi.

Thiếu Quân ôm quyền xá:

- Văn bối vô cùng cảm kích sự trượng nghĩa của lão đại phu.

Lão buông tiếng thở dài rồi bỏ đi.

Sau khi lo hậu sự cho trung niên vô danh, Thiếu Quân mới rời khỏi Hàm Đan. Chàng cầm đồng kim bảng trong tay vừa đi vừa nghĩ thầm: “Chẳng biết đồng kim bảng này có gì không, mang đến cho ta sự may mắn hay lại giống như nửa tấm áo cà sa mà vị Tây Vực lạt ma trao cho mình”.

Nghĩ đến đó, Thiếu Quân bất giác buông tiếng thở dài. Cùng với tiếng thở dài, chàng cảm thấy ngao ngán vô cùng... Mang theo những ý nghĩ hỗn độn trong đầu, Thiếu Quân lầm lũi đi mà bất kể đềm tối phủ đầy con đường trước mặt mình.

Bất ngờ có những tiếng lạo xạo đập vào thính nhĩ Thiếu Quân. Nghe những âm thanh lạo xạo đó, Thiếu Quân không khỏi hồi hộp. Chàng nghĩ tới những điều gỡ sắp chụp đến mình. Ý niệm vu vơ kia còn đọng trong tâm tưởng thì phía trước chàng xuất hiện một đôi mắt sáng quắc rọi vào Thiếu Quân.

Chàng dừng bước nhìn về phía đôi mắt sáng như hai vì sao đó. Thiếu Quân nghĩ thầm: “Chẳng đến ngay cả những oan hồn cũng muốn lấy mạng mình”.

Đôi mắt sáng ngời kia lững lững tiến về phía chàng. Nó tiến đủ gần để Thiếu Quân có thể nhận ra đó một đôi mắt chó sói, cùng những âm thanh gừ gừ và thứ mùi nồng nặc xông vào khứu giác chàng.

Thiếu Quân nghĩ thầm: “Ta lại gặp đại kiếp rồi”.

Nghĩ đến đại kiếp, mồ hôi tuôn ra ướt đẫm trang phục Thiếu Quân. Chàng nhặt lấy một cành cây ven đường hờm phía trước. Con chó sói chẳng hề có một chút sợ hãi. Nó vẫn lững lững tiến về phía chàng. Đôi mắt đó sáng rực đỏ au rọi vào Thiếu Quân như rọi vào một con mồi mà nó buộc phải vồ lấy.

Nhận diện đôi mắt hùng hục của con chó sói, tim Thiếu Quân đập như trống trận. Răng trên của chàng cắn vào môi dưới. Con chó sói dừng bước nhìn Thiếu Quân như thẩm định con mồi của mình. Miệng nó há ra để lộ chiếc lưỡi dài đỏ ối.

Chợt nó thu mình lại ngửa đầu tru lên một tiếng đủ dài. Tiếng tru của nó chẳng khác nào một lời cảnh báo đối với Thiếu Quân thời khắc tử vong của chàng đã đến. Nghe tiếng chó sói tru đêm, thần phách Thiếu Quân càng tản mát. Nỗi sợ hãi đang dâng ngập tâm thức chàng.

Thiếu Quân nghiến răng rít giọng nói:

- Khuyển hoang... Bốn thiếu gia không sợ người đâu.

Lời tự nhủ của Thiếu Quân còn đọng trên cửa miệng thì con chó sói lao thẳng đến chàng... Thiếu Quân thấy rõ môn một hai hàm răng chom chồm của nó hướng vào yết hầu mình. Chỉ thấy đôi hàm răng lởm chồm thoi, hồn vía Thiếu Quân đã tản mát. Chàng nghĩ đến cái chết thê thảm sẽ đến với mình. Một cái chết mà Thiếu Quân nằm mơ cũng không nghĩ đến được. Trong khoảnh khắc thập tử nhất sinh đó, Thiếu Quân chỉ muốn đào thoát nhưng khôn nổi đôi cước pháp lại cứ nhũn ra chẳng làm sao nhấc lên được.

Thiếu Quân than thầm: "Lần này thì ta tới số thật rồi".

Ý niệm còn đọng trong đầu chàng thì bất thành linh có một ngọn gió tạt qua ngay trước mặt chàng. Ngọn gió kia chẳng biết có uy lực gì nhưng con sói bỗng cất lên tiếng tru đau đớn. Nó ngã nhào xuống đất, bốn chân giãy đành đạch, rồi nằm bất động.

Thiếu Quân còn đang sờ sững, thì một người với trang phục nhàu nát, đầu tóc rối bời như thể lâu ngày chưa từng gội qua. Lão bước đến bên con khuyển hoang, hai cánh mũi phồng to khục khịch như thể muốn ngửi mùi tanh từ xác nó tỏa ra, mà chẳng hề có chút quan tâm đến Thiếu Quân.

Lão ngồi bệt xuống xác con chó sói, dùng tay vuốt ve.

Thiếu Quân nhìn lão ôm quyền xá.

- Đa tạ tiền bồi đã cứu mạng vãn bối.

Lão nhìn lên Thiếu Quân nhạt nhẽo nói:

- Ta cứu mạng người hồi nào?

Thiếu Quân không khỏi ngẩn ngơ bởi câu nói này của lão. Chàng ôm quyền miễn cưỡng nói:

- Nếu không có tiền bồi thì vãn bối đã bị con chó sói này ăn thịt rồi.

- À... Hóa ra là vậy. Thì người cứ xem như ta cứu mạng người đi. Hề tiểu tử... Ta cứu mạng người rồi người có định trả công cho ta không?

Nghe lão thốt ra câu này, Thiếu Quân vô cùng bối rối. Chàng miễn cưỡng nói:

- Vẫn bối không có kim lượng trong mình.

Lão khoát tay:

- Ta đâu cần kim lượng của người làm gì. Bây giờ ta đang đói, người có cái gì để ăn không?

Chàng ngơ ngác nhìn quanh. Trên người chàng bây giờ ngoài đồng kim tiền ra thì không còn một xu dính túi, cái bụng cũng đang lép kẹp, lấy đâu ra thức ăn cho lão đây.

Nhìn bộ dạng của chàng, lão lắc đầu nguầy nguậy.

- Thân người như thế mà định tạ ơn ta ư? Bụng người còn chưa có gì, lấy chi cho ta ăn. Thôi, mau đi kiếm cho ta ít củi để có cái mà ăn, mau lên đi, ta đói lắm rồi.

Chàng ngơ ngác chưa hiểu ý lão, nhưng cũng vội chạy đi kiếm ít củi về cho lão.

Khi củi đã đủ rồi thì lão cũng đã chuẩn bị xong bếp lửa. Lão xâu con chó lên giàn lửa, quay cho thật đều như một tay đầu bếp chuyên nghiệp.

Sau khi thịt chó vàng rồi, mùi thơm của nó bốc ra thật quyến rũ, không biết lúc này lão đã ướp gì vào trong đó. Chàng chép miệng thèm thỗng mà trong bụng cứ sôi lên.

Nhìn bộ dạng của chàng, lão bật cười to:

- Người chưa từng được nghe mùi thơm quyến rũ này à?

Thiếu Quân lưỡng lự.

Lão tròn mắt nhìn chàng:

- Tiểu tử không dám ăn thịt chó ư?

- Vẫn bối rất muốn ăn, nhưng còn phải chờ tiền bối cho mới dám ạ.

Lão đặt cái đùi chó vào tay chàng:

- Đừng có khách sáo như vậy. Ăn thì cứ ăn... Tập tành chi cái thói khách sáo đó để bụng lép kẹp.

Lão xua tay:

- Ăn đi... Ăn đi... Ngon lắm đó. Không ăn được miếng thịt chó của lão Tào Can, nhỡ chết xuống a tỳ chắc sẽ thèm thỗng mà biến thành con ma đói mất. Lão phu đã phải cực khổ lắm mới có được một con thần khuyển của Tà Thần Dương Khuyển đó.

Lão nói rồi cắt lấy một miếng thịt to đưa lên miệng nhai ngồm ngoàm. Thấy lão ăn mà bất giác Thiếu Quân cũng muốn chảy nước miếng thèm thưỡng. Chàng vừa đưa chiếc đũa chó lên miệng chưa kịp ăn thì chợt lão trượng chau mày.

Lão chắt lưỡi:

- Tiếc thật... tiếc thật...

Thiếu Quân chẳng biết vì sao lão thốt ra câu nói đó. Chàng toan lên tiếng hỏi thì lão trượng bất ngờ lắc vai. Thiếu Quân những tưởng mình hoa mắt khi thoáng một cái lão đã mất hút vào bóng đêm mà chẳng nói với chàng lời nào.

Thiếu Quân ngơ ngác gọi:

- Tiền bối... tiền bối...

Mặc chàng réo gọi, lão trượng vẫn bật vô âm tín chẳng trả lời chàng.

Thiếu Quân lắc đầu:

- Lão trượng này quái lạ thật.

Lời còn đọng trên miệng chàng thì một bóng người vận áo xám y thùng thình khoác chiếc áo choàng bằng da chó sói lướt đến. Y cau mày, đánh mặt nhìn đồng lửa còn hơn nữa con chó quay.

Thiếu Quân cầm chiếc đũa chó trên tay mình, nhìn người đó.

Chợt người nọ ngẩng lên rọi hai luồng nhãn quan hùng hực vào chàng.

Y rít giọng nói:

- Tiểu tử thôi... Ngươi dám làm thịt con kim khuyển của lão nhân gia ư?

Thiếu Quân bối rối thối bộ:

- Tiền bối... Văn bối không có giết kim khuyển của tiền bối.

- Ngươi không giết kim khuyển của ta ư?

Giọng nói của lão vừa đánh vừa sắc khi đập vào thính nhĩ của Thiếu Quân khiến chàng nổi đầy gai ốc. Chỉ nghe giọng của lão thôi xương sống Thiếu Quân đã gai lạnh buốt nhói.

Thiếu Quân bất giác không làm chủ được mình, mà thối lui lại.

Lão dị nhân nói tiếp:

- Tào lão phu sẽ lột da ngươi, nướng trên bếp lửa như ngươi đã làm với kim khuyển của lão.

Lão nói xong toan xông đến Thiếu Quân.

Thiếu Quân hốt hoảng khoát tay.

- Tiền bối đừng tay.

- Ăn thịt kim khuyển của lão, ngươi con gì để nói nữa chứ. Tiểu tử đền mạng cho kim khuyển.

Lão Tà Thần Dưỡng Khuyển vừa nói vừa vươn trảo. Thấy đôi trảo công to bè của lão Thiếu Quân hồn siêu phách lạc. Nhưng lão chưa kịp phát chiêu thì những tiếng tru cất lên lồng lộng. Nghe những tiếng chó tru đó, Tà Thần Dưỡng Khuyển biến sắc.

Thiếu Quân chẳng biết những tiếng chó tru kia có tác động gì đến Tà Thần Dưỡng Khuyển nhưng thấy chân diện của lão khẩn trương cực kỳ. Cùng với những nét khẩn trương là nét lo lắng bồn chồn.

Tà Thần Dưỡng Khuyển rống lên.

- Tên đạo chích ăn thịt chó này... Cỗ Tuyết Nhan... Nếu ta bắt được ngươi...

Tà Thần Dưỡng Khuyển thét đến đây thì bỏ lửng câu nói... Y bất ngờ vươn hữu trảo chop lấy ngực Thiếu Quân. Lão xuất thủ nhanh cực kỳ và không sai trệch một ly. Thiếu Quân vừa thấy bóng trảo công thì đã bị Tà Thần Dưỡng Khuyển khống chế rồi.

Chàng biến sắc, lập bập nói:

- Vãn bối không có ý giết kim khuyển của tiền bối.

Mặc cho Thiếu Quân phân bua, Tà Thần Dưỡng Khuyển vẫn nhắc bổng chàng lên khỏi mặt đất toan xách đi như xách một con gà.

Lão vừa toan trở khinh công thì tiếng chó tru lên lanh lảnh vang động cả không gian về đêm. Nghe tiếng chó tru, chân diện Tà Thần Dưỡng Khuyển càng tái nhợt đi.

Thiếu Quân cảm nhận hữu trảo của Tà Thần Dưỡng Khuyển đang khống chế mình run nhè nhẹ.

Tà Thần Dưỡng Khuyển như không kèm chế được cơn xúc động đang dâng trào trong tâm thức lão.

Lão nghiêng răng ken két, lắc vai thi triển khinh công, kéo theo Thiếu Quân lướt đi. Bị lão khống chế, lại nghe tiếng nghiêng răng ken két của Tà Thần Dưỡng Khuyển, Thiếu Quân

ngĩ ngay đến kiếp họa diệt vong mà chàng sắp phải nhận lãnh. Một kiếp họa mà chàng chẳng còn cơ may nào để sinh tồn.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>